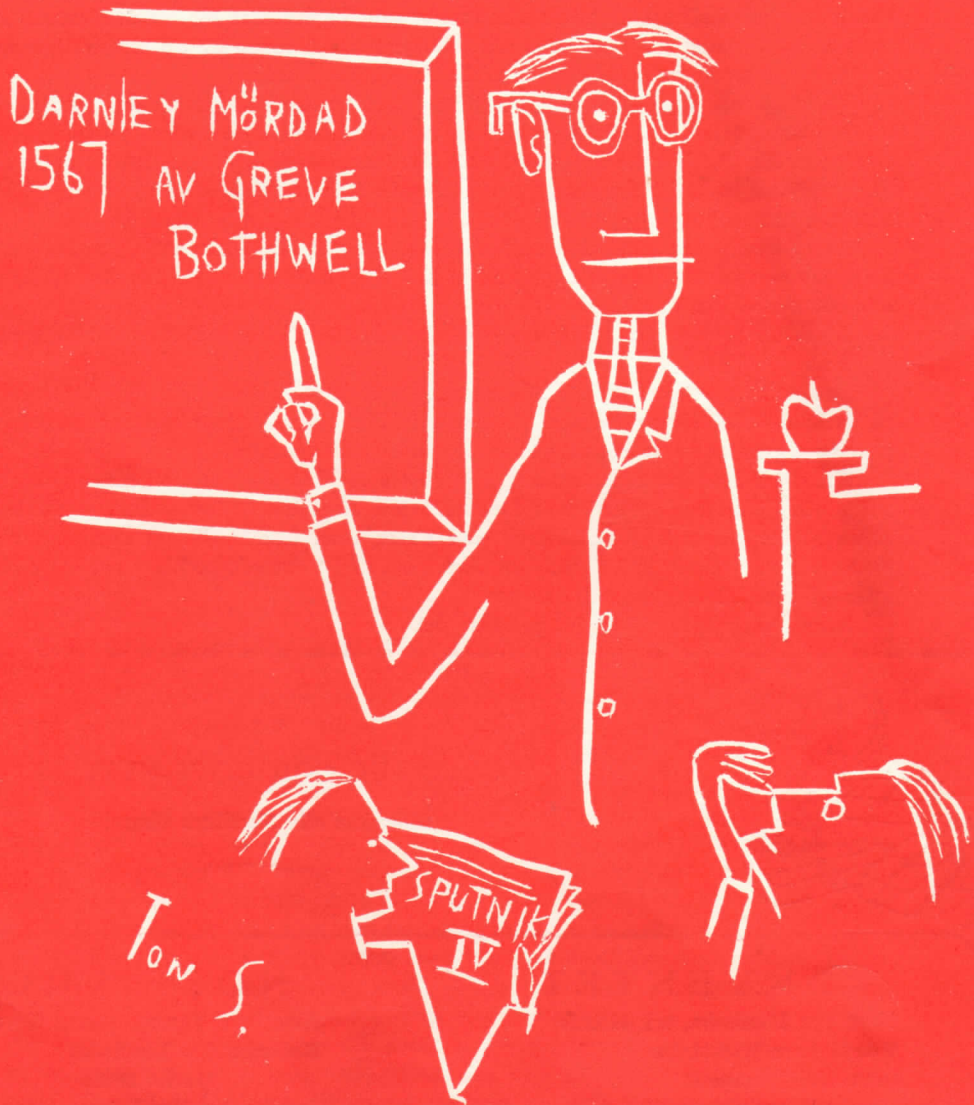

1958

NOCTILUCA

REDAKTIONSSPALT

S.O.S. skeppet »s.s. Noctiluca» longitud Äggelby S.S., latitud densamma, svår slagsida. Ber ögonblickligen om hjälp. S.O.S.

Nu frågar man sig, varför denna nödsignal? Jo naturligtvis därför att »s.s. Noctiluca» är så överfull av bidrag, att den håller på att sjunka. Men detta är givetvis en önskedröm av första klass. När skulle ett sådant under ske och hur? Svaret blir utan tvekan: Aldrig!!!

Av svaret att döma undrar säkert läsaren av denna spalt, hur tidningen alls blivit tryckt. Det undrar vi själva också. Ett mirakel helt enkelt, om man tänker på bidragens antal. Men vi skall nu avslöja redaktionens tillvägagångssätt för att åtminstone skrapa ihop en bunt bidrag (som man inte ens behöver fukta tummen för att bläddra igenom).

Skådeplats: en korridor. Personer: Mr. R. och Mr. Sure.

Mr. R. frågar: Du lovade mig ett bidrag. Kan du ha det klart till lördagen?

Mr. Sure: Mjaa, d.v.s. det kan jag nog. Jag har redan börjat fundera på saken. — — — Lördagen. Mr. R.: Har du bidraget klart? Mr. Sure: Mjaa, jag hann inte få det klart till idag. Jag har haft så många prov den här veckan att det var alldeles omöjligt för mig. Men jag har nog redan börjat på den. Jag har den säkert klar nästa fredag!

Nästa fredag. Mr. R.: Kan du ge mig bidraget nu? Mr. Sure: Mjaa, jag har haft alldeles för mycket prov den här veckan, så jag hade helt enkelt inte tid. Men nästa tisdag blir det säkert klart.

Nästa tisdag: (läs det tidigare sagda). Därpå följande onsdag. (Läs det tidigare sagda) o.s.v.

Resultatet en månad senare. På en ynkelig liten lapp är oläsbara kråkfötter nedskrivna på varannan rad. Hurra äntligen ett bidrag!!! Det ovanbeskrivna systemet praktiserades på många personer men resultatet var inte alltid lika givande.

Kanske detta visar vilka oanade svårigheter redaktionen har att brottas med. Denna ovilja och slöhet mot att skriva är förvånansvärd. Noctiluca är inte endast en tidning, där redaktionens medlemmar nedskriver sina alster, utan framförallt ett organ för skolans elever där var och en är i tillfälle att skriva om något aktuellt problem, ett kåseri, kritik, intervju, reseskildring, novell, dikt etc.

Alltså, skriv ditt bidrag. Vi behöver det.

GLAD JUL OCH GOTT NYTT ÅR

tillönskas alla Noctiluca läsare!

KONVENTET

Ordf. Per Lindholm, tel. 68 83 24
V.ordf. Lars Wickström
Skr. Kaj Blomqvist
Kassör Raimo Iiskola
Programchef Tom Backman
Styr.medl. Marita Dölle

NOCTILUCA

Ansv. utg. fil.mag. Harry Gayer
Red.sekr. Tor Lindholm
Marita Dölle
Annonschef Rea Lihte
Red.medl. Elisabeth Heikkilä,
Björn Björklöf

NOCTILUCA

Organ för konventet vid Äggelby Svenska Samskola

KOMMER NÅGOT VERKLIGEN ATT SKE

ELLER ÄR DET IGEN BLOTT FRÅGA OM TOMT PRAT?

På senaste tid har flere sidor av skollivet blivit föremål för välvilliga människors intresse. Vid diskussioner, som rör skolan, brukar lidelsernas vågor gå höga. Med tillfredsställelse kan man likväl konstatera, att argumenten den här gången är sakliga och tonen lugn och sansad. En aktion, som företas i klart uppbyggande syfte, brukar leda till resultat och inte bli ett slag i luften.

Alldeles nyligen har vi sett frågan om elevernas överansträngning genom för mycket skolarbete ventileras i dagspressen. En ambitiös gymnasists arbetsdag är för lång, därom råder intet tvivel. En nedskärning av kursens längd kunde kanske komma i fråga i något enstaka ämne. En mera utpräglad linjedelning vore också ett steg i samma riktning. Å andra sidan reser man från många håll ökade krav på undervisningen i matematiska ämnen och språk. Man motiverar detta med att kurserna i dessa ämnen är kortare hos oss än i de andra nordiska länderna. Lösas dessa frågor, som brukligt är, med eftergifter åt alla parter, så har inte någon förbättring fåtts till stånd. Det enda botemedlet mot det onda är flere och kortare arbetsveckor per läsår. Genom förlängning av läsåret till medlet av juni kunde vid pass tolv lovdagar ges utöver de nu vanliga. Möjligheten av ett system med fem dagars arbetsvecka för skolelever borde allvarligt undersökas.

En fråga av mindre betydelse än den nyss berörda är halvtermensbetygets vara eller icke vara under höstterminen. Argumenten för och emot anser jag väga ganska jämnt. Den flitiges goda vitsord blir en välförtjänt belöning och den lates svaga betyg en skarp tillrättavisning i god tid. Men detta betyg kan också vara »orättvist». Läraren har för svagt underlag för en rättvis bedömning av elevernas förmåga och kunskaper. Ett papper som inte är tillförlitligt, är knappast värt den möda det kostar att skapa.

Skolungdomen kan för tillfället räkna med stor förståelse för sina problem. Därom vittnar också föräldrarnas och lärarnas reaktion mot införandet av skatt på skolungdomens nöjestillställningar. Men denna välvilliga inställning från vida kretsar är förpliktande för skolungdomen. Konventen och andra elevorganisationer borde därför taga klar och fast ställning mot oseder och nedbusning, som blir alltmera i ögonenfallande. Den utbredning t.ex. tobaksrökningen fått bland eleverna av båda könen och alla åldrar är beklämmande och icke alls smickrande. Till denna sak har jag all orsak att senare återkomma.

Rekan

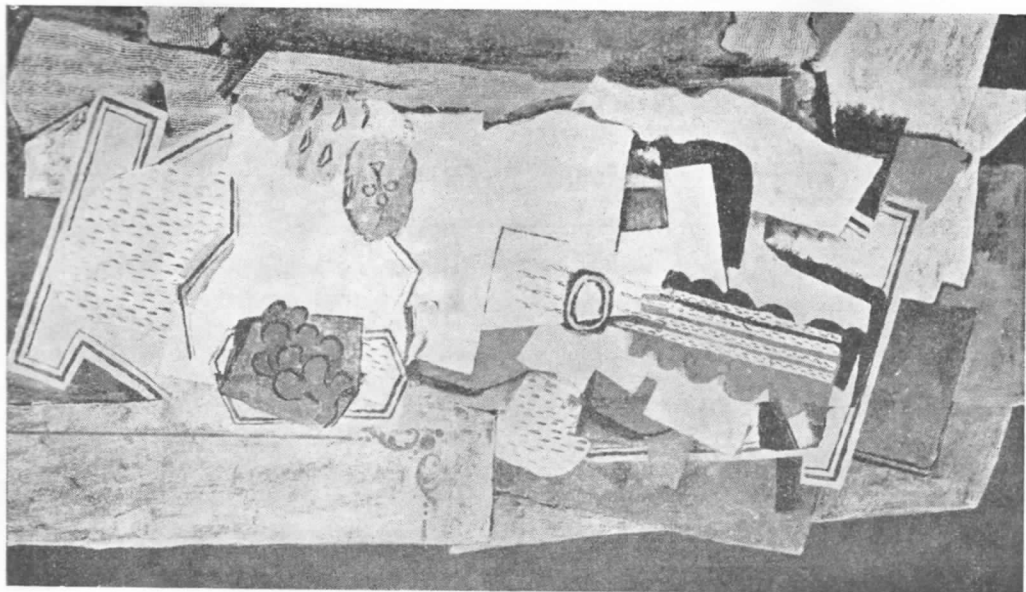

Fig. 2. Georges Braque: »Stilleben med gitarr»

Kubismen betecknar den största konstnärliga nyskapelsen inom nittonhundratalets konst. Den kom till som en reaktion mot impressionisternas färg- och formupplösande arbetssätt och också delvis mot fauvisternas dekorativa tendenser.

1870-talet hade varit impressionismens speciella decenium, men redan på 1880-talet började det ställas större krav på diciplin och stränghet och många av impressionisterna slog in på nya vägar.

Paul Cézanne arbetade med utgångspunkt i impressionismen, men i opposition mot dess improviserade skissartade karaktär. Han ville ge impressionismen en fastare grundval genom att återuppta den klassiska konstens stränga komposition och logiska uppbyggnad. Cézannes måleri bildade utgångspunkten för följande generations kubism.

Som stilens upphovsmän räknas Pablo Picasso och Georges Braque, som samtidigt utan förbindelse med varandra började måla i denna nya stil. Senare slöt sig även Juan Gris och Ferdinand Léger till dem.

Den första kubistiska målningen »Les Femmes d'Alger» fullbordades av Picasso på våren 1907. Förutom att den inleder en ny epok i konsthistorien är den ett av Picassos ståtligaste verk. (Fig. 1). Kubismens utveckling omfattar tre faser, en cézanneperiod 1907—1909, en analytisk period 1909—1912 och en syntetisk period 1912—1914. Under den första perioden sökte konstnärerna inspireras av Cézanne genom en geometrisk kristallisering bestämma tingens beständiga egenskaper och deras stabilitet i ett slutet rum utan perspektiv eller ljus.

Den andra perioden, den analytiska, karaktäriseras av en ökad sönderdelning av motivet. Olika aspekter av samma föremål kombinerades på en enda duk, föremålen skildrades sönderbrutna och utbredda så som på Juan Gris målning »Gitarr och blommor».

Den syntetiska perioden karaktäriseras av en fullständig brytning med den naturalistiska och tradi-

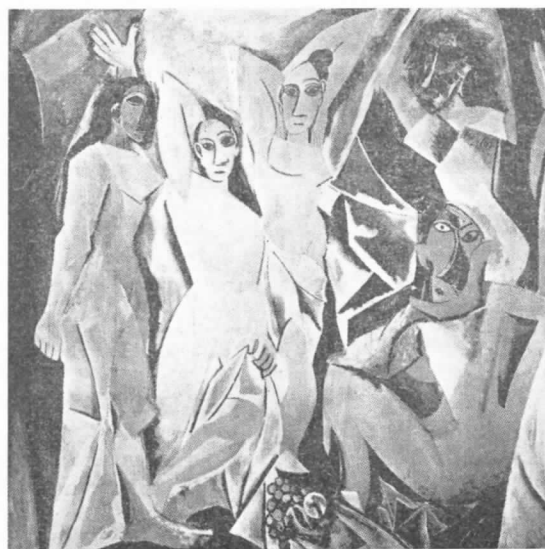

Fig. 1. Pablo Picasso: »Les Femmes d'Alger»

GULD

Ett svartblått berg reser sina toppar uppåt mot den blå himlen. Den tjutande vinden viskar till mig en varning från berget. »Vi älskar dig icke, vi hatar dig icke, men du är ej välkommen». Trots detta kände jag vindens uppmuntrande smekning till fortsatt vandring som en harmonisk sång i min kropp. Jag fruktar inte bergets varning längre.

Då jag går mot berget, tänker jag på reaktioner som fört mig hit. Min barndom var fattig på pengar och glädjeimpulser, men rik på smutsdamm och aga. Då jag växte upp var jag hatisk, ful och hade maktbegär, som sjöng i ådrorna. Jag hade icke samma elektronvåg som de andra. — Jag var delad. Gemenskapen var deras, — icke min.

En dag såg jag en man visa mig en gul sten. Jag visste det var guld. Då guldglansen träffade mina ögon, skakades jag av frossa och guldets glans gled in i min kropp. Den delade på sig och jag kände, hur dess makt ökade. Guldets ville föra mig till makt, rikedom och gemenskap. Mannen som höll guldbiten i sin hand sade: »Du är den rätta. Tag min karta. Den visar dig vägen till guldglans».

Medan jag gick mot svartberget blev mitt hjärta lätt, tungan talade, fötternas kraft blev stark och jag själv glad. Jag ropade högt och min röst svarade mig. Jag talade med mig själv och kände mig

tionella framställningen av motivet. Konstnärerna begagnade sig av fritt uppfunna former — skapade en bildvärld obunden av alla regler. De tidigare periodernas begränsade kolorit ersattes av spektralfärgerna. Ytorna blev bredare och mjukare. (Fig II).

Sedan år 1912 splittrades kubismen i flere riktningar, av vilka de två viktigaste var orfismen och Section d'Or, för att var och en gå sin egen väg. Senare uppstod flere konstriktningar, vilka byggde på kubismen, såsom futurismen, purismen och neoplasticismen. Av de ursprungliga kubisterna var det endast Georges Braque som blev kubismen trogen.

Artur Lindroos

glad. Här var jag stark. Där jag kom ifrån där lämnade jag min svaghet.

Dagarna och nätterna var vänliga mot mig. God morgon, skrek jag åt solen, god kväll, åt mörkret.

Mina fötter blödde, och spåren av blod visade var en stark man gått fram. Spåren, som var röda och levande, stelnade snabbt.

Träden jag sov under, älskade jag. Det var min moders famn jag låg bredvid. Stora och beskyddande bredde de ut sina grenar, och sövde mig till sömns med sina korta lövsånger.

Då jag vaknade, omfamnade jag dem. Men inte för sista gången. Jag ville se dem, då jag återvände.

Jag såg på den vänliga gamla kartan, som sorgset tittade på mig, och upptäckte att jag hade en soldagsväg kvar. Blodet sjöng. Jag närmade mig min makt.

Mellan två klippor stod ett gammalt stockhus. Jag visste att den dolde min makt.

Då jag steg in, mötte mig möglets lukt. Men den var mig till ingen nytta. En kista stod överhöljd av damm i husets ena hörn. Jag öppnade den. Då trängde sig guldmakten ut ur min kropp och in i kistan. Mot mig blickade tusen och åter tusen guldgögon. Jag grävde med händerna i guldets öste det över mig. Jag visste — att här var makten.

Plötsligt hörde jag ett skott, kände smärtan i bröstet och sjönk ned på golvet.

Rösten sade: »Tack för hjälpen nigger».

I en tidning ingick följande notis:

RÄTTELSE: I gårdagens nummer stod det, att minnesstenen i Statsparken var gjord av farmor. Den var naturligtvis gjord av mormor.

Konstaterande:

*Hennes klädning var som ett taggrådsstängsel — den skymde inte utsikten, men den skyddade egen-
domen.*

Noctiluca har givit i uppdrag åt några elever från klasserna IV—VII att redogöra för sin åsikt om en bra film de sett i höst.

»FRÅN FAMN TILL FAMN»

Filmen »Från famn till famn», gjord efter Emile Zola's läckra roman »Pot-bouille» tycker jag är verkligt bra, den borde alla femmans »kunder» se. Den är en enastående erotisk karusell, en lektion i anständig prostitution. Den kvinnliga huvudrollen som spelas av Danielle Darrieux karakteriserar utmärkt den unga olyckliga flickan Berthe Josserand som söker tröst hos Octave Mouret (Gerhard Philipe). Berthe är faktiskt en helkul kalaspingla med alla förutsättningar att helt fånga publikens inresse.

En »torvig», ja rent av knasig typ är Berthes mamma Mme Josserand (Jane Marken). Octave Mouret, Berthes älskare, är något av en Casanova, han går från kvinna till kvinna, men starkast tycks han känna sig dragen till Berthe, som med sin oskuld — alltid skenbar — lockar honom. Emellan dem träder dock Berthes man, som överraskar dem under en herdestund. Det blir en häftig dispyt mellan Berthes man och Mouret, som slutar med att mannen utmanar Mouret på duell, vilket jag tycker är löjligt, tänk att duellera om en sådan struntsak, det kunde hända att någondera parten miste livet, och allt detta bara för en kvinnas skull, ånej!

Hela dispyten är mycket tragikomisk, ett roligt ställe är när maken kommer inramlande i sovmaket och faller framstupa framför Mourets fötter. Berthes man är verkligen ett sorgligt kapitel, ynkelig ser han ut och lider av en svårartad migrän och hans affärer barkar till skogs.

Som sagt, tycker jag att filmen är bra, den är ett opersonligt men vårdat verk. Julien Huvivier, regissören, har enligt min åsikt gjort en bra film fast han ej riktigt följt boken. En film som är absolut opassande för moralister men en trevlig underhållningsfilm.

Ett gott råd skall jag ge femmans »kunder», gå och se den så länge den går i stan. **af Mobla.**

»DE TIO BUDORDEN»

Den bästa film som jag sett i höst är C. De Milles »De tio budorden». Jag var nyfiken på hurudan den i själva verket var, för den har blivit så olika dömd av de människor, som sett den. Jag för min del tyckte väldigt bra om den. Den var både spännande och trevlig, och skådespelarna, bland dem Charlton Heston och Yul Brynner, som hade mycket krävande roller, spelade utmärkt. Men som alla andra filmer hade den naturligtvis också sina fel och brister.

Filmen behandlar Moses' liv i Egypten, hans barndom och uppväxtår vid det egyptiska hovet, hur han slutligen blir en befriare för Israels folk och hur han inom 40 år för det till dess hemland Palestina.

En lustig episod, som kanske hör till filmens svagheter är då Nefertite, Moses' älskade, kallar Moses till sig och omfamnar honom, smutsig som han är efter arbetet i slavlägret. Hon blev inte alls smutsig av det, man märker att också tekniken har sina brister ibland.

Med undantag av några småsaker måste man nog medge att Cecil DeMille har lyckats med sin film. Det fordras stor teknik att få den så bra som den är.

Virve Lihte kl. IV

DET SJUNDE INSEGLET.

»Och då Lammet bröt det sjunde inseglet, uppstod i himmelen en tystnad, som varade vid pass en halv timme.» (Upp. 8: 1).

Det är ju känt, att »Det sjunde inseglet» inspirets av kyrkliga målningar och de fantasier dessa gav Ingmar Bergman i hans barndom.

Det plågsamma tvivlet på, om Gud verkligen existerar, går som ett ledmotiv genom hela filmen, och det gör, att filmen uppfattas mycket olika. På mig verkade »Det sjunde inseglet», som behandlar

Digerdödens härjningar i Sverige, med utdöda byar, skräckslagna människor, botgörarstämming och o-hämmad lusta, mycket realistisk och skakande. Redan det, att bakgrundsmusiken saknas i början av filmen och den stilla andlösa väntan naturen andas, skapar en mäktigt skön introduktion till spelet mellan Döden och Riddaren, vilket är filmens grundmotiv.

Riddaren är dödsdömd. I gryningen kommer Döden för att hämta honom, Riddaren utmanar Döden på ett parti schack. Schackspelet kommer att avgöra om Riddaren får leva eller ej, beroende på vem som segrar.

När händelserna sedan knyter samman allt flere människöden för den slutliga dödsdansen, är det verkligen som om »änglarna stötte i basunerna».

Ondskan är skrämmande kring häxbål och vinbägare, men ändå bibehålls ett visst avstånd till händelserna, vilket bara stärker intrycket, att förödmölsen är ett faktum. Rastlösheten i filmen och de tunga sammansättningarna i bilderna, med Dödens svarta gestalt mot det rena landskapet kommer de medeltida händelserna att verka tidlösa.

Ändå förstår jag ej, varför man har personifierat Döden, givit honom människogestalt. Redan det gör nog, att man berörs starkare av scenerna mellan Riddaren och Döden, isynnerhet då de spela schack, men ändå förstår jag ej riktigt Bergmans inställning. Filmen vinner ju nog på det, fast Döden kanske ändå kunde ha tolkats annorlunda.

Max von Sydow gestaltar Riddaren utmärkt, men Nils Poppe har enligt min mening ej lyckats så bra i sin roll, han verkar nog mycket naiv som »narr», gycklaren i filmen, men ändå fattas något. Gunnar Björnstrand gör sin roll perfekt, han gör verkligen intryck av att vara just den cyniska väpnaren, som döljer sig bakom en mask av ironi, men samtidigt märker man, att också han söker Gud. Bibi Andersson har lyckats rätt bra i sin roll som gycklarens

forts sid. 16.

Konventsintagningen och »Femmorna»

Att vara femma, det kan allt ha sina sidor ibland, i synnerhet som det är konventsintagning en gång om året! (Tur för femmorna att det ej är flere). Att sedan ha oturen att vara femma just då, när konventsmedlemmarna är som påhittigast, det har absolut inga ljuspunkter.

Nåja, årets femmor råkade nu ha den oturen, och det är just ingenting att göra åt. De infann sig trots allt snällt i skolan lördagen den jaaa ... vad-detnuvar.

Där stod de se'n vackert uppställda, med fötterna inåt och tummen i munnen. (Det verkade förresten som om alla femmor vore ivriga tumsugare). Kanske det berodde på att de hade »outrättade ärenden» och av sån't känner man sig väl alltid enerverad. Några modiga killar försökte sig allt på att gå tvärsöver gården, till bekvämlighetsinrättningen, men, ack, där stod Stigu re'n och hävde sig: »Du där, ta' dendär plankan där i handen och så, så ställer du dig här och berättar vitser för den ända tills den börjar att skratta. »Nå, sätt igång bara! Var int' blyg nu!» Där stod mänskan och berättade vitser, så munnen tänkte gå ur led, men plankan den skrattade inte. (Kanske den kände sig uttröttad).

De andra, förut så modiga killarna, kände sig illa till mods och lomade långsamt tillbaka med det samma, med fortfarande outrättade ärenden. Det var ingenting annat att göra, än att gå in och förena sig med den stora skaran nervöst trampande femmor. Det var ett tissel och tassel hit och dit. Apoteken hade säkert haft stor åtgång på Bromular och Valeriana och andra lugnande medel, för nervös var man ju, tänk nu bara vad allt de där högklassisterna kan ha hittat på. Nog är det bäst bara att göra som de säger!

Se'n fanns det i alla fall nå'n, som fortfarande befann sig i trotsåldern och som hade bestämt sig för att jag ska' åtminstone visa vad jag går för. Denna någon måste naturligtvis få ett litet hedersomnämmande för visad upposighet mot konventskommittén.

Men som sagt, de flesta gjorde vad de blev tillsagda, Heikkilä L. blankade skor för pinkära livet.

forts. sid. 17.

Busstripp til

Jag finner mig sittande i en buss, med Leningrad som mål, och den är full av lika förväntansfulla passagerare som jag. Då, just när jag sitter och funderar över hur det skall se ut på andra sidan den tunga järnridån, faller halva vindrutan in i bussen. Vilken otur! Till all lycka hade vi inte kommit längre än att vi endast hade ett par kilometer till Borgå. Vår färdledare tröstade oss med att det bara är att byta buss, så är det att fortsätta igen. Men där misstog han sig. För det första fanns det ingen annan lämplig buss i Borgå, för det andra var det mycket annat att ordna också inte bara att stiga i en annan buss. Först ringdes det till resebyrån i Helsingfors, varefter man där i sin tur rådgjorde med ryska ambassaden om vad som stod att göra. En man kom från ryska ambassaden för att hämta våra pass och visas för att de skulle kunna ändra bussnumret på dem. Först nu fick vi en ny buss som kunde föra oss vidare. Allt detta tog cirka fem timmar, vilket resulterade i att vi vid tullen, samt i Viborg var utan rysktalande guide. Nå, vi klarade oss ändå tack vare att en av oss, en gammal man född i Petersburg, kunde ryska. Så går vi igenom tullen, bommen lyfts och vi är i Sovjetunionen. Vi fortsätter vår färd mot Viborg där vi vet att vi borde få våra hungriga magar mättade, men få se hur det går, vi är ju försenade en hel del. Vägarna är mycket goda, de ser egentligen ganska ovanliga ut. De är rätt så breda men är asfalterade endast på mitten, just så brett som spårvidden på en bil.

Så är vi då i Viborg. Bussen kör upp vid stationshuset som ser stiligt ut utifrån, upplyst som det är. Det är också alldeles nytt efter kriget men byggt i den gamla stilen. När vi stiger in, finner vi att det är lika stiligt innanför, mycket högt i tak och en fin uppgång till restaurangen och själva perrongen där man stiger på tågen, banan är alltså upphöjd en våning över gatunivån. I restaurangen väntar man på oss och har genast maten färdig att dukas fram. När vi äter, hör vi rysk musik från ett rum bredvid och nu börjar vi faktiskt känna, att vi är i Sovjetunionen.

Sedan vi ätit här har vi ännu kvar flere timmars bussresa till Leningrad, där vi nu på grund av

Ryska poliser i Viborg. I bakgrunden, staty av Lenin.

missödet kommer att vara framme klockan ett på natten. I Terijoki plockar vi upp vår ryska guide och känner oss genast mycket säkrare, endast han vet ju vart vi skall taga vägen.

Följande dags program börjar med en oerhört fet måltid med hiskeligt stora bordsbestick. Sedan far vi ut till Petershov, kejsarens sommarresidens där vi beser den stora parken med sina fina förgyllda statyer och fontäner. Där fanns många mycket fina springbrunnar. Där fanns »S:t Göran och draken» i flera upplagor, där fanns ett vattenfall kallat »Schackbrädet» på grund av dess rutade botten med alla de grekiska gudarna i vit marmor. Så fick vi se ett träd som det tycktes regna över. Vi tyckte att det var mycket underligt för solen sken den dagen, men när vi kom närmare, såg vi att trädet, som såg ut som en vanlig ek helt och hållet var av järn; från varje blad sprang en vattenstråle ut. Så kom vi då till uppgången till själva byggnaden, vi måste blinka ett par gånger innan vi trodde våra ögon, så strålände var det. Där fanns en jättesamling fontäner med S:t Göran och draken i centrum, de var alla förgyllda och trappstegen hade figurer i rött, blått och guld. När vi såg allt detta, blev vi mycket nyfikna på att få komma in och se hur det såg ut där, men vi blev

Leningrad

dragna vid näsan för där fanns ingenting, det var fullkomligt tomt.

När vi for bort därifrån igen undrade vi över att man såg så mycket TV-antennor överallt, och vår guide upplyste oss om att TV-mottagare var mycket billiga där, från 40000 finska mark uppåt. Programmet antagligen också bra, åtminstone såg vi en kväll operan »La Traviata» som direkt utsändning.

Samma dag var det också sight-seeingtur i staden. Då besåg vi Leninstadion, som var mycket stor med huvudläktare krönt av en jättebild av Lenin och de väldiga universitetsbyggnaderna. De bildade faktiskt en hel liten stadsdel för sig. Vi såg också Isaks kyrka, som aldrig blir färdig, och de jättelika Kirovska fabriksanläggningarna. Denna fabrik hade också sin egen station i tunnelbanan.

På kvällen gick vi på operan och såg »Furst Igor». Där var man alldeles som i en annan värld. Det var en ståtlig upplevelse, som jag sent skall glömma. Man kom bort från stadsbilden, som på sina ställen var ganska ruskig med ruiner, minnen från det senaste kriget, som man ännu inte hade hunnit bygga upp.

Nästa dag besåg vi Eremitaget, kejsarens vinterresidens, som har över 3000 rum, och om någon ville stanna fem minuter i varje rum så skulle personen ifråga komma ut först efter tre hela år. Där är mycket stiligt och det finns en massa konstverk av berömda konstnärer, där finns en av världens största, om ej den största konstsamlingen.

Metron eller tunnelbanan var så fin, att man hade svårt att tänka sig att den var för vanliga dödliga. Vi gick till fots tillbaka till hotellet och då lade vi märke till att det formligen vimlade av poliser, eller annars uniformklädda personer på gatorna, och man frågar sig, varför det måste finnas en sådan mängd av dem. Den dagen var vi också i ett stort varuhus som just hade skolmaterialreklam med stora klatschiga affischer. Vi brydde oss inte om att köpa så mycket, utom förstas grammofonskivor och musikinstrument som man fick verkligt förmånligt, ty där var annars det mesta förfärligt dyrt. När vi vandrade omkring där konstaterade vi att det såldes i ögonenfallande mycket skönhets-

medel och parfyer, sådana fanns i alla tre våningarna medan böckerna, skolböcker och annan litteratur rymdes på en enda liten disk.

Ja, så var det bara en natt kvar i Leningrad. Följande morgon steg vi upp i bussen igen, lämnade slagfältet vid Summa och Viborg bakom oss, och efter en del tullbestyr var vi igen hemma på finsk mark.

Blondie.

Utsikt från mitt hotellfönster.

»Nutidsorientera»
er alla dagar i

HUFVUDSTADSBLADET

och

NYA PRESSEN

❄ HÖSTENS IDROTT ❄

Skolans idrott är nu i en vågdal på grund av bristen på en gymnastiksal, men då denna brist torde vara avhjälpd redan till julen, så är det bara att hoppas, att idrotten kommer att ta ett nytt uppsving. Det skall bli roligt att se huru t.ex. korgbollen kommer att utveckla sig nu efter 1½ års paus.

En liten tröst har skolan under denna tid haft i Idrottshuset, som välvilligt ställts till vårt förfo-gande. Man kan också med glädje konstatera, att ping-pongen har gått framåt med stormsteg. Sko-lan kan därför skicka ett mycket manstarkt lag till de stundande distriktsmästerskapen.

Simningen har också tagit uppsving, men främst bland flickorna. Ett enda undantag kan nämnas och det är Olavi Blom från kl. V, men då han troligen kommer att avgå vid läsårets slut, börjar man und-ra varifrån han skall få efterföljare.

Fotbollen och friidrotten är fortfarande skolans sorgebarn. Idrottsföreningen hoppas dock nästa höst kunna ordna friidrottsmästerskap inom skolan om det bara ekonomiskt är möjligt.

Och sedan hoppas idrottsföreningen på ett talrikt deltagande i de instundande skid- och bordtennis-mästerskapen inom skolan.

Höstens idrott inleddes åter som vanligt med HSID-mästerskapen i friidrott. Bengt Hällström, vår bästa medeldistanslöpare på många år, klarade sig fint och blev tvåa på 1500 m med tiden 4.30.0.

Minst lika bra klarade sig Oiva Johnheim, som ännu i år kom med i juniorklassen. Han blev tvåa på junioreernas 1000 m med tiden 2.47.9 och två i diskus för juniorer med resultatet 34.27 m.

En enda flicka från vår skola deltog i tävling-arna. Det var Lilian Schwarz och hon blev tredje i höjdhopp för flickor med resultatet 120 cm.

Förbundsmästerskapen i friidrott avgjordes detta år i Abo. Från vår skola sändes endast en repre-sentant och det var Bengt Hällström. Han klarade sig förträffligt och blev andra på 1500 m med tiden 4.19.4, vilket är personligt rekord för honom, samt tredje på 400 m med tiden 54.6.

Våra flickor deltog åter framgångsrikt i distrik-tets bobollsserie. Efter endast två matcher kom de

till finalen, men finalmatchen mot »Bullan» för-lorades med 12—4. En stor hejarklack hade nog samlats från skolan, men inte ens det hjälpte.

Det var en mycket stor klasskillnad i slagen. Me-dan »Bullans» flickor slog långa och fina slag, slog våra flickor så ynkliga slag att de oftast inte ens kom till första boet. I fasttagandet av bollar spe-lade de däremot lika bra om inte bättre än »Bul-lans» flickor och man njöt av att titta på det.

Om fotbollen är det inte mycket att nämna. I distriktsserien kom »Ägeli» visserligen med god tur, utan matcher, direkt till semifinalen, men där för-lorades matchen mot Norsen 4—0.

Dock har några framgångsrika vänskapsmatcher spelats i höst. I en match mot Kottby finska sam-skola spelade vi 3—3. Sedan följde en match mot finska samskolan i Äggelby, som förlorades med 2—1, men i en revanschmatch besegrade vi den hela 6—1. Som en god avslutning på fotbollen spe-lades en traditionell match mot »Lärkan», som be-segrades 1—0.

Simningen går framåt åtminstone bland flickor-na. Våra flickor simmade utmärkt och hemförde vandringspriset med ett överlägset poängtal 46 mot följande skolas 22 p. Som ovan har nämnts är Ola-vi Blom den enda goda simmare vi nu har bland pojkar. De bästa placeringarna:

Flickor över 15 år: 100 m ryggsim: 2) Kathy Wohlström, 3) Solveig Wohlström.

100 m fritt: 1) Solveig Wohlström.

100 m bröstsim: 3) Roze Olofsson, 4) Kathy Wohl-ström, 5) Solveig Wohlström.

4 x 50 m stafett: 2) Äggelby I.

Pojkar över 15 år: 100 m fritt: 6) Olavi Blom.

100 m bröstsim: 3) Olavi Blom.

Det är bara att hoppas, att det i fortsättningen också går lika bra.

En stor överraskning bjöds oss i år i tävlingarna i miniatyrgevärsskytte. Utan att någon utomstående visste av det hade några skyttar från vår skola gått med i tävlingarna och de sköt så bra, att vand-ringspriset tillföll Äggelby. Man blev alltså inte så litet förvånad, då man morgonen efter skyttetäv-lingarna slog upp »Husis» och läste, att Äggelby tagit vandringspriset för de svenskspråkiga skolorna.

Detta var alltså en god avslutning på höstens

idrottsverksamhet. Idrottsföreningen hoppas, att det också i fortsättningen skall råda ett gott samarbete mellan den och eleverna. Och sedan hoppas vi på en lika framgångsrik, ja ännu framgångsrikare vinter- och vårsäsong, dessutom vill idrottsföreningen tacka sina medlemmar för ett gott samarbete.

R. S.

✧ ÅRETS SENSATION ✧

Årets sensation, ja så stod det en dag på anslags-tavlan i vår kära skola. Naturligtvis strömmade det människor i massor för att se vad det riktigt var för underligt, som skulle hända. De flesta blev också ganska tagna av synen. I granna färger lyste det emot dem, att sjuans »bönor» skulle ha fotbollsmatch mot sjuans »kunder». Ja, jag kommer inte precis ihåg hur det stod, men någonting ditåt var det i alla fall. Under de uttrycksfulla orden fanns det en fin bild, som visade hur matchen antagligen skulle gå till. Man såg nämligen en »böna» i smal kjol och med höga klackar försöka träffa en stor fotboll, och det fina var, att hon faktiskt »var nära» att lyckas.

Nåja, det här kommer säkert hela skolan ihåg, eftersom det nu var en sådan sensation, men hur själva matchen gick till vet inte många. Därför skall jag försöka berätta åtminstone nästan alldeles

sanningsenligt om det. Vi, som i ögonblickets upphetsning alldeles självmant gick med på att spela blev »hemskt» beundrade av småpojkar. Vi gick faktiskt nästan frivilligt ut på rasterna. Tyvärr blev nyheten så fort gammal och då var det ju förstås både roligare och bekvämare att sitta inne igen.

Innan dagen för matchen kom, hade vi ångrat oss många gånger, men när vi nu blivit så beundrade på förhand, ville vi visa att vi faktiskt var värda all den beundran vi fått. Tyvärr blev det inte heller regn matchdagen, fast det annars nog regnade varje dag. Vi traskade morskt ut till idrottsplanen, och där beslöt vi oss för att vinna. Matchen började utan att någon lärt oss regler, vilket vi också hade hoppats. Nu kunde vi ju »i misstag» sparka till någon eller vifta litet för våldsamhet med händerna om någon kom i vägen. Vi kände oss i alla fall litet bortkomna först men det gick fort över. »Du skall stå där», sade pojkar »och så skall du sparka bollen i mål. Nej inte i det målet utan i det där andra.» Mera visste vi inte, men det behövdes inte heller. Domaren skötte om resten. I en fotbollsmatch måste det alltid finnas en domare. Han sköter om att spelet går rätt till och han får inte vara partisk. Vår domare var skolans bästa. Han följde spelet så noga att pojkar inte kunde fuska en enda gång. De kunde knappt röra vid bollen förrän det blev frispark för oss. Om vi någongång, i misstag naturligtvis, tog bollen i handen och bar den litet närmare målet för att orka sparka in den fick vi en frispark till. »Flickorna är ju mycket svagare. Därför är det alldeles enligt lagarna», sade den rättvisa domaren, och pojkar måste ju medge, att det var det. Våra frisparkar blev mål nästan varje gång. Så mycket orkade vi ändå. Bollen riktigt susade framåt och målvakten vågade inte ens försöka hindra den, utan sprang till andra ändan av målet och gömde sig. När en av oss missade en spark och bollen sakta rullade in mot målet gjorde han ändå ett tappert försök. Han kastade sig över den och lyckades faktiskt hejda den så att det inte blev mål den gången.

forts sid. 16.

Reijo överröcker »blomsterkvasten» åt det segrande lagets kapten, Bittan.

AMERICAN FIELD SERVICE

Som en av 1 039 skolelever i 16—18 års åldern från 29 olika länder över hela världen, har jag tillbringat det senaste året i en amerikansk high-school på sista klassen. Dessa 1 039 pojkar och flickor ha varit utplacerade på olika ställen i alla stater. Vi har varit i USA, i syfte att befördra världsfreden genom att åstadkomma förståelse och stifta vänskap mellan tonåringar från många olika nationer, då främst mellan de övriga länderna och Amerika.

Genom att leva som en medlem av en amerikansk familj — genom att kalla våra vänner »mor och far», »bror och syster», har vi haft det unika tillfället att se amerikanerna sådana de verkligen är, och på samma gång ha vi försökt ge amerikanerna en verklig bild av oss själva och våra länder. Utom att vi har givit svar på sådana frågor som »hurudana kläder använder ni i Finland» eller »vilket språk talar ni i Schweiz» ha vi visat amerikanerna, att vår karaktär och våra idéer är mycket lika deras. Vi ha knutit hållbara vänskapsband med många amerikanare.

Jag tyckte mycket om mitt år i Amerika. Jag var placerad i en liten stad norr om Los Angeles i Californien, och levde i en familj där fadern var bokföreläsare, modern en hemmafru. De hade en 14 års pojke, Zan, och bodde i ett platt, relativt stort hus omgivet av gröna gräsmattor. Mot slutet av året blev jag mer och mer som en storebror för Zan.

American Field Service's program att få stipendiaten att känna sig hemma uppnåddes verkligen i min familj. Aldrig kommer jag att glömma de stilla middagarna framför televisionen eller de glada och goda söndagsfrukostarna. Mycket av min tid gick till att delta i min klass' »extracursicular activities». Jag arbetade på skolans tidning som skämttecknare, hörde till ett stort antal klubbar (Konstklubben, Framtida ingenjörklubben i USA etc.) och deltog ivrigt i min klass' verksamhet i samband med avslutningen. Under det senare halvåret då jag helt satt mig in i förhållandena och talade engelska utan svårigheter, höll jag tal för skolan, för olika kyrkor, för kvinnoföreningar. (som det vimlar av i det amerikanska samhället), för Lions-, Kiwanis- och Rotary-klubben och många andra.

American Field Service stipendiet kan ni anmäla om genom American Field Servicekontoret här i Helsingfors, adressen finner ni i telefonkatalogen. Anmälningstiden för nästa år 1959—1960 är förbi, men redan nu kan ni inställa er på att anmäla er till året 1960—61.

JIM A SCHOOLBOY

»College».

Jim vaknade upp till ljudet av sin elektriska väckarklocka. Klockan var då sju. Klockan åtta började skolan. Jim var inte en morgonpigga person; sakta och makligt lyckades han rulla sig från sin tjocka skumgummimadrass. Han hade ett gemensamt badrum med sin syster, men hon hade stigit upp ännu tidigare, så badrummet var alltid ledigt då Jim steg upp. Bakom den stängda badrumsdörren satte han en hel del tandréme på tandborsten, borstade tänderna med några tag; gurglade och spottade ut alltsammans, därefter sprutade han på sig — nästan över hela kroppen — »deodorant»; ett slags parfym som håller svettluften borta. I och med att han fått sin »deodorant» påsmetad kände sig Jim genast mycket säkrare, därför använde han också sin »deodorant» mycket flitigt, och måste nästan varannan vecka inköpa en ny flaska. Efter att ha klätt på sig, intagit sin frukost, under ivrigt lä-

sande av serierna i den tjocka morgontidningen som var uppställd på en ställning framför hans frukosttallrik, och samlat ihop sina två böcker, var han ute på gården i sin bil och kunde fara iväg till skolan. Hans mamma stod vid dörren och vinkade, och hans syster läste ännu serierna i den andra tjocka morgontidningen, förrän hon begav sig med skolbussen till skolan.

Två kvarter var det från Jims hus till Susys. Under denna tid hade han redan hunnit tända en cigarett, vilket han — by the way — gjorde så fort han var utom sin mors eller fars synhåll, och hunnit konsumera två skivor tuggummi; han hade spotat ut dem och höll just på att svälja ner sockret i den tredje då han tutade på Susy, utanför hennes hus. »Hi», vilande över ratten såg Jim på då Susy steg in, »I've got some terrific news for you», löd hälsningen. »Moore and Becker's going steady, can you imagine?» ... etc. etc.

Jims dag hade nu verkligen börjat. I munnen hade han tuggummi, vid hans högra sida satt hans »girlfriend», som han tillbringade 97 % av dagen med, han satt i sin egen bil, som var en viktig faktor i hans nuvarande liv, det huvudsakliga diskussionsämnet var klart för dagen i och med första meningen och slutligen tjöt bilradion ut rock'n rollens budskap, som ett mycket väsentligt bakgrundsljud.

Ju närmare skolan Jim kom, desto fortare körde han. Susy hade satt sig — enligt bruket då man gick »steady» — mycket nära Jim, och Jim hade enligt detta samma bruk sin ena arm runt hennes hals och höll den andra på ratten. På senare tider hade Jim blivit så van med sin bil, så att han inte i kurvorna behövde köra med två händer, utan kunde nu lugnt även klara de svåraste kurvorna med en hand. Att han kunde köra med bara en hand var ett av de många tecknen på att han inte hade lärt sig att köra helt nyligen, och det visste han.

Utanför skolan förenade sig Jim och Susy med raden av hårt körande bilar som körde runt skolan, och som endast skolans klockor kunde stoppa. Som med en hands körningen var detta också någonting nytt; egentligen en följd av att han fått självtillit i och med hans första egna bil och förstås Susy. På grund av sin nyförvärvade självtillit vågade han därför inlåta sig på den inte alltid så lätta kampen om vem som vågade mest och kunde köra fortast. Det var nämligen mest skolans råbarkade individer, som före skolan på morgnarna körde omkring i sina egna bilar, målade som vidunder med

forts. följ. sida

En av de större skolorna i New York, i förgrunden elevernas bilar.

eldflammor och djävlar på karosseriet. Jim hade ett behov att hävda sig, och han vågade sig på ganska mycket för att lyckas.

Kurvorna var inalles fyra på banan. Kurvan närmast skolan var avgjort den svåraste att ta, för då gällde det verkligen att visa vad man gick för, för där stod alltid en hel del pojkar och flickor och kommenterade.

Det var egentligen »rubber» man mest fikade efter då man körde runt banan, och den bästa var den som lämnade efter sig mest »rubber». Följaktligen, så fort Jim hade passerat började en livlig diskussion — tills nästa bil kom till kurvan — några gick t.o.m. fram och mätte enfotslängder huru långt det svarta »rubber»-strecket på asfalten var. — Ansenligt — och Jims chanser ökade betydligt för det inkommande valet av »classofficers».

Klockan ringde, och Jim och Susy skyndade sig att parkera på skolans parkeringsplats.

Skolan var ingalunda för Jim något, som måste uthärdas, och han förstod mycket väl att han var tvungen att gå i skola, fast han inte tänkte fortsätta vid ett universitet. Han var inte svag i skolan; en medelmåta. Han hade aldrig lyckats få ett A eller ett B, inte ens i bilverkstads-ämnet, men ändå; han var ibland bättre än Joe Smith eller Bob Jones. Det var i skolan han lärde sig det vardagliga livets monotona gång, för utanför skolans väggar var hans existens kanske en aning för omväxlande. Detta att han inte hade någonting emot skolan visade hans dragning mot någonting vardagligt och kanske en omedveten reaktion mot det jäkt, som präglade hans fritid.

Under skoldagen skyndade Jim mellan de olika timmarna från rum till rum genom korridorerna nickande och leende åt skolkamrater. Inte ett ord hann han växla med någon utom på matrasten då han oftast åt sin lunch i sin bil nere vid »drugstoren» med Susy, under det att de fann avkoppling i att försöka överrösta rock'n rollen från bilradion som alltid spelade. Men förstås fick han också tid till att tala med andra skolkamrater. Jim var egentligen ganska populär i skolan: en gång var han uppställd som kandidat till vice-presidentposten i sin klass, men blev inte vald för att de två andra hade större meriter som idrottsmän.

Under dagens lopp hade Jim denna gång ett enklare historieprov än vanligt. Han hade inte alls förberett sig och inte hade han heller varit nämnvärt uppmärksam på timmarna, men chanserna att få ett godkänt vitsord var i alla fall stora, för det var bara att fylla i ja eller nej på ett frågeformulär.

Dagens sista timme var engelska. Där satt han förstrött på sin stol ritade gubbar på papperet, som läraren hade delat ut för att klassen skulle svara på de frågor, som ställdes i deras läsebok. Jim tyckte som många andra i klassen, att det speciellt för denna lärare var onödigt att anstränga sig. Fastän läraren samlade upp lapparna, så märkte hon aldrig om någons lapp saknades. En gång ritade han sin bästa flygmaskin och satte papperet i högen med de andra; inte heller då fick han höra någonting efteråt. Jim undrade redan så smått, om hon verkligen alls gick igenom dem. Varje klass hade sin egen stora klocka som alla gick exakt på samma sätt och Jim och alla andra visste på sekunden förrän klockan skulle ringa för sista gången den dagen drog hela klassen en lättadens suck, och förrän läraren fattade vad det var, hade redan klockan hunnit ringa och klassen var tom, skolan var tom. Lärarna hade gått hem ungefär lika fort som eleverna. Man fick aldrig kvarsittning, utan i stället fick man sitta inne under matrasten. Efter ringningen blev det liv på skolans parkeringsplats, 500 bilar startades. Det såg ut som Fifth avenue; alla tutade och Jim tutade.

Bilen var Jims centrum. I den satt han nu med Susy och for runt kvarteren fram och tillbaka och vinkade åt alla. Ibland steg de ur den och Jim köpte en hamburger eller en coke åt sig själv och åt Susy. Men helst ville de sitta i bilen, för där var allt mycket enklare. Där kunde de prata eller rättare sagt inte prata, men ändå känna sig som om de pratade tillsammans. Då de inte var i bilen kunde det ibland uppstå långa pauser i diskussionen, men i bilen då de inte kunde reta varandra eller då Peter Smiths bil var färdigt diskuterad hade de rock'n rollens gemenskap och reklamagenternas tingel-tangel såpopper som de högt sjöng i korus.

På kvällen hade Joan ett namnsdagsparty.

SOM FÖRUT -

Å G G E L B Y B O K H A N D E L

- G A M M A L I G Ä R D E N

J. Winter

METALLFABRIK

Korso

Om ni söndrar, låt oss reparera
Om Ni behöver nya glasögon,
låt våra specialister göra dem!

Allt i optik

Oy **Osk. Eriksson** Ab

Mikaelsgatan 2

Charkuterier med
garanterad kvalitet
från

Ab KASSLER Oy

Ekenäs

FÖR EDRA FICKPENGAR
FAR NI MEST

FRÅN

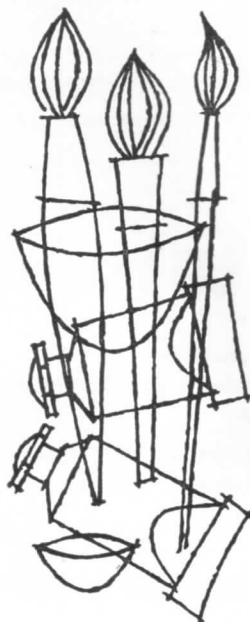
TEMPO

ken och pojkarna fick visst också några. När vår målvakt tittade åt andra hållet var det någon, som puffade in bollen innan domaren hann märka det. Vi vann i alla fall och vi tyckte alla att matchen hade varit så rolig, att vi gärna kunde ta om den och ge pojkarna revansch. Efteråt fick vi som segrare en fin blombukett och så var det hela slut. Åskådarna hade redan tröttnat på att titta på oss och höll nu på med ett eget slagsmål. I det utmärkte sig en gosse alldeles särskilt. Han lyckades slå knytnäven i ansiktet på en flicka och hade väl så SEGRAT! Lika gentlemannamässigt uppförde sig lyckligtvis inte våra pojkar och inte vi heller trots att vi innan matchen började fått ett nytt motto: »Ju flere pojkar, som bärs ut på bår, desto bättre.»

Vänster-Ytter

forts. från sid. 7.

Piikkilä och Heikkilä M. åt kall havregrynsgröt som om de ej sett mat på veckor och ännu mindre fått smaka den. Ahlblom, han befann sig fortfarande i den åldern, då man inte får konventskort och blev skjuten omkring (läs hjälpt) i barnvagn av Forsberg, som riktigt väl hade lyckats sätta sig in i mödrasysslorna. Se'n är ju förstas Wagner

Förstklassiga tillbehör för alla studerande från

LINDELL

H:fors - N. Esplanadgatan 37, tel. 15 255
Bulevarden 14
Alexandersgatan 48

nämnvärd för sin stora bragd att äta kalla, fuktiga, välsaltade dagmaskar. Och så lilla näpna Eklund, i vackert randiga pyjamas, som tillsammans med Zilliacus kröp genom säckar.

Och allt detta bara som ett litet smakprov av mycket. Konventsmedlemmarnas geniknölar måste ha varit i aktiv verksamhet, och vad kan man mera?

Jo, sucka och utbrista: »Tur att man ej var femma i år!».

USA är och kommer att förbli ett fritt land, där en man får göra allt vad hans hustru vill.

(C. Adams)

Härmed intygas att vår väckarklocka med största sannolikhet ej ringt — en möjlighet finnes dock att vi ej hört den — och att hela huset därför tyvärr försovit sig.

Dickusby 11. 11. -58.

Xaxigberga.

På högfjällshotellet ansågs han vara ett gott slädparti, han hade liksom hästarna kalaspinglor hängande kring halsen, samt en lång svans efter sig.

Svensk samling
— svensk styrka.

Eken

har blivit en gemensam symbol för sparbanksväsendet i de skandinaviska länderna.

Eken är en symbol för enig styrka — för kraft som samlats genom många rötter.

Helsingfors sparbank

Kvarten använder Du

naturligtvis till ett

besök i

Åggelby Handel

LYCKAD GÅVA till vuxna och barn

Den lärorika, roliga, spännande och livfulla VIEW-MASTER visar Er fjärran länder, aktuella händelser, Europas sevärdheter, kända sagor och äventyr, Walt Disneys tecknade serier, sällsynta blommor och djur. Bildurvalet omfattar över 350 olika bildskivor med tredimensionella färgbilder. VIEW-MASTER är en idealisk gåva, som undan för undan kan kompletteras. Nyhet: Sats om tre bildskivor med motiv från världsutställningen i Bryssel samt en bildskiva med glimtar från Finlands utställningspaviljong.

Fråga efter

VIEW-MASTER

i fotoaffärerna!

Bildskivor 180:—, bildkikare 1.080:—

En som vill köra säkert, han utrustar sin vagn
i god tid med den mest efterfrågade
vinterringen

Continental M+S

Inportör:

STÅLKONTORET AB

Helsingfors

Tel. 61 181

ATERFÖRSÄLJARE RUNT LANDET

RESERVERAD
ANNONSPLATS

Karl Beus

Härligt Jullov

önskar

oy Er-TO ab

Firma K. A. Blomqvist

KOLONIALVARUAFÄR

Skilnadsgatan 9

Bergmansgatan 35

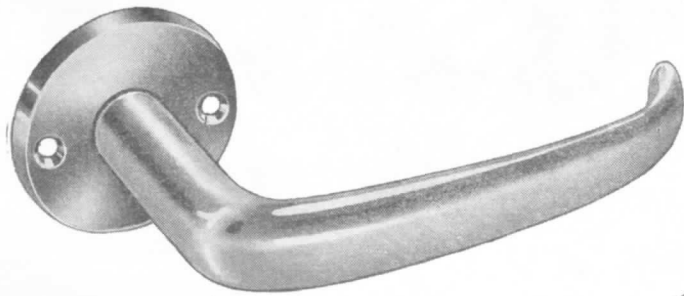
Bilden av

ELVIS de PELVIS

är ditt rums vis-kort — trodde du,
i själva verket är det

PRIMO:s

beslag

MERIKIITO

MIRANOL
ger glans som består
– Vackra ytor
i många år!

Vi målar alltid med
MIRANOL

– landets största i branschen –

Världsmarknadens yppersta produkter genom oss

1908—1958

Telko

Alexandersgatan 13

Tel. 12 271

Ett halvsekel i näringslivets tjänst

- Mamma, mamma, att vara "säkerhets-snål" är att låta snålheten bedra visheten!
- Har vi tillräckligt försäkringsskydd? Ta nu fram våra försäkringsbrev och se efter!

Försäkra allt
fullt **i**

SVENSK-FINLAND

Huvudkontor i Helsingfors, Mannerheimvägen 12
Tel. växel. 10 075 Styr.dir. 54 566

Tag genast kontakt med oss, vi kommer också gärna till Er!